

УДК 346.5

ОЗНАКИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ЯК ОБ'ЄКТА ДЕРЖАВНО-ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Мець С.В.

Інститут підготовки кадрів для органів юстиції
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Інноваційна діяльність є специфічною складовою механізму соціально економічного розвитку життя суспільства, яка стимулює підвищення ефективності системи господарювання окремих суб'єктів та економіки країни в цілому. У даній статті розглядається проблематика особливостей інноваційної діяльності як об'єкта державно-правового регулювання. Виокремлено основні ознаки та напрями інноваційної діяльності. Наводиться визначення інноваційної діяльності з різних нормативно-правових актів. В кінці роботи подаються додаткові правові ознаки інновації, та сформульовано власний висновок.

Ключові слова: інновація, інноваційна діяльність, інноваційна політика, господарські відносини, ринкова економіка, конкуренція.

Постановка проблеми. Суть інноваційних змін полягає в переході до стану «сталого (sustainable) інноваційного розвитку», в основі якого лежить мультифакторна модель інвестиційного зростання, побудована на адекватній економічній базі. Аналізуючи сучасні світові тенденції, можна відзначити, що вже у найближчому майбутньому суттєві конкурентні переваги матимуть країни, які розвиваються на вищій технологічній основі – на основі постіндустріальних принципів. А чи буде до таких країн належати Україна, розглянемо у статті.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Серед вітчизняних науковців котрі аналізували вищезазначену проблематику слід відмітити праці Л. Антонюк, В. Александрової, Я. Базилюка, К. Врубельської-Місюн, Ю. Бажала, Я. Белінської, В. Гальчинського, В. Гейця, В. Дергачової, Я. Жаліло, Б. Кваснюка, І. Крючкової, М. Скрипниченка, Л. Федулової, А. Філіпенка, В. Мунтіяна та інших.

Постановка завдання. Мета статті – з'ясувати поняття інноваційної діяльності, та проаналізувати чинне законодавство щодо державно-правового регулювання інноваційної діяльності. Дослідити історичну складову та законодавчу базу.

У ХХІ ст. відбуваються стрімкі зміни технологічного способу виробництва в усіх його визначальних ланках, якісно змінюється господарська структура, характер економічного зростання, система цінностей та мотивацій, змінюється уявлення про критерії суспільного прогресу. Отже, час ставить питання про нову інноваційну політику. У найближчій та довгостроковій перспективі врахування інноваційного фактора стає вирішальною умовою подальшого розвитку сучасних економічних систем. Стале соціально-економічне зростання може бути досягнуте тільки на інноваційній основі при активному використанні сучасних науково-інноваційних розробок. Лише в цьому випадку реалізуються плани високої якості зростання, ресурсозбереження, ефективності виробництва, випуску конкурентоспроможної на внутрішньому і світовому ринках продукції. На світовому ринку наукомісткої продукції чітко простежується тенденція посилення конкуренції. Таке ж зазначала і Швидка Т.І. чітко думку з нею поділяю, що в умовах світової економічної глобалізації та інтернаціоналізації

зокрема надзвичайно загострюється міжнародна економічна конкуренція між країнами за джерела факторів виробництва. Питання конкурентоспроможності національної економіки є дуже актуальним, а пошук шляхів для його вирішення має стати елементом державної структурної політики України [12, с. 232-233]. У зв'язку з цим дедалі більша частка витрат підприємств переноситься із сфери промислового виробництва у сферу досліджень і розробок нових технологій та виробів. Водночас зростає значення правового захисту об'єктів інтелектуальної власності для забезпечення світогосподарських ринкових позицій фірм. Таким чином, проблема ефективного використання захисту і комерційної реалізації інтелектуальної власності є особливо актуальною для тих промислових підприємств, які здійснюють активну інноваційну політику. Інновації сьогодні – найбільш ефективний засіб технологічного розвитку підприємств, забезпечення сильних ринкових позицій, які ґрунтуються на суттєвих конкурентних перевагах, що дає змогу вийти із стану економічної депресії. У сучасних умовах розробка програмних заходів з трансформації економіки України та забезпечення сталих темпів економічного зростання передбачає використання в механізмі господарювання такого економічного двигуна як інновації. Основною причиною несприйнятливості економіки до нововведень і, як наслідок цього, економічний та технологічний застій, є відсутність органічного взаємозв'язку між структурними елементами інноваційного процесу, недостатність знань про його будову. Тому дуже важливим є теоретичний аналіз та з'ясування особливостей інноваційної діяльності як основного інструменту формування інноваційної моделі розширеного відтворення в умовах сучасної НТР.

Закон України «Про інноваційну діяльність» пропонує таке її визначення: «Інноваційна діяльність – це інтелектуальна, творча діяльність, яка спрямована на отримання подальше використання нових знань у різних галузях науки і техніки, що відбувається в проведенні фундаментальних і/або інших необхідних для отримання інноваційного продукту наукових досліджень, а також в подальшому впровадженні отриманих результатів у виробничу і/або іншу сферу, в резуль-

таті чого досягається економічний, екологічний і/або інший соціальний ефект». Водночас існує визначення інноваційної діяльності, що надає Господарський Кодекс (ГК) України, у якому відповідно до ст. 325 інноваційною діяльністю у сфері господарювання є діяльність учасників господарських відносин, що здійснюється на основі реалізації інвестицій з метою виконання довго-строчкових науково-технічних програм з тривалими строками окупності затрат і впровадження нових науково-технічних досліджень у виробництво й інші сфери суспільного життя. Системний юридичний аналіз законодавчих визначень інноваційної діяльності, що дають ст. 1 Закону України «Про інноваційну діяльність» і ст. 325 ГК України, свідчать про наявність між цими нормами певних колізій. Обидва закони дещо по-різному визначають суб'єктний склад інноваційної діяльності. Ст. 325 ГК відносить до нього лише учасників господарських відносин, що відповідає предмету правового регулювання зазначеного нормативного акта. Учасниками відносин у сфері господарювання (а також й інноваційної діяльності) відповідно до ст. 2 ГК України є суб'єкти господарювання, споживачі, органи державної влади і місцевого самоврядування, що наділені господарською компетенцією, а також громадяни, суспільні й інші організації, які виступають засновниками суб'єктів господарювання або здійснюють відносно них організаційно-господарські повноваження на базі відносин власності. Нормативне визначення інноваційної діяльності, що надає ст. 1 Закону України «Про інноваційну діяльність» перелік її суб'єктів не містить. Між тим, він достатньо повно викладений у ст. 5, відповідно до якої суб'єктами інноваційної діяльності можуть бути фізичні і (або) юридичні особи України, фізичні і (або) юридичні особи іноземних держав, особи без громадянства, об'єднання цих осіб, що здійснюють в Україні інноваційну діяльність і (або) залучають майнові й інтелектуальні цінності, вкладають власні або позичені кошти у реалізацію в Україні інноваційних проектів. Порівняння між собою цих двох норм, що визначають суб'єктний склад інноваційної діяльності, дає можливість виявити їх часткову невідповідність один одному. Зокрема, Господарський кодекс на відміну від Закону України «Про інноваційну діяльність» не визнає суб'єктами інноваційної діяльності фізичних осіб, які не є засновниками суб'єктів господарювання або здійснюючих відносно них організаційно-господарчих повноважень на основі відносин власності. Яскравим прикладом таких фізичних осіб виступають венчури, що знаходяться на стадії «seed – «насінячко» – особа, що має інноваційну бізнес-ідею або пілотний інноваційний проект, однак, яка ще не створила власне підприємство [1]. Те, що фізичні особи, які не належать до учасників господарських відносин, виходячи зі ст. 325 ГК України, не визнаються суб'єктами інноваційної діяльності, є виправданою позицією законодавця, оскільки ГК України – це нормативний акт, який регулює виключно господарські відносини, що виникають у процесі організації і здійснення гос-подарської діяльності між суб'єктами господарювання, а також між цими суб'єктами й іншими учасниками відносин у сфе-

рі господарювання (ст. 1). Вирішення проблеми найбільш точного визначення суб'єктного складу інноваційної діяльності в тому або іншому випадку може вирішуватись за загальними правилами подолання правових колізій, шляхом виділення і подальшого співвідношення між собою загальної і спеціальної колізійної норм (lex specialis derogat generali). Чималу актуальність набуває і дослідження питання про можливі напрями й форми інноваційної діяльності. Перелік основних напрямів інноваційної діяльності вперше був сформульований у ст. 3 Закону України «Про інвестиційну діяльність». До їх числа належать:

- випуск і розповсюдження принципово нових видів техніки і технологій;
- реалізація довгострокових науково-технічних програм з тривалими строками окупності затрат;
- фінансування фундаментальних досліджень для здійснення якісних змін у стані продуктивних сил;

- розробка і впровадження нової ресурсозберігаючої технології, що призначена для поліпшення соціального й екологічного стану [2].

З прийняттям Господарського кодексу цей перелік був розширений за рахунок таких напрямів (ст. 327):

- проведення наукових досліджень і розробок, які спрямовані на створення об'єктів інтелектуальної власності, науково-технічної продукції;
- технічне переозброєння, реконструкція, розширення, будівництво нових підприємств, що здійснюється вперше як промислове засвоєння виробництва нової продукції або впровадження нової технології [3].

Далеко не останню роль у процесі формування можливих напрямів інноваційної діяльності відіграв і Закон України «Про інноваційну діяльність», в якому було поставлене завдання про необхідність виокремлення напрямів інноваційної діяльності, що мають особливе значення для економіки і безпеки держави, у самостійну правову нішу. Відповідно до ч. 2 ст. 3 Закону України «Про інноваційну діяльність» одним з основних принципів державної інноваційної політики є визначення пріоритетів інноваційного розвитку. Рішення поставленого завдання знайшло своє відображення в Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» від 16 січня 2003 р., який визначає правові, економічні й організаційні основні формування і реалізації пріоритетних напрямів інноваційної діяльності в Україні.

На відміну від Закону України «Про інвестиційну діяльність» і Господарського кодексу, Закон України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні» визначив не тільки кількісні, а й якісні характеристики основних напрямів інноваційної діяльності. Так, виходячи зі ст. 2, до числа пріоритетних напрямів інноваційної діяльності належать лише ті, які спрямовані на створення високотехнологічної, екологічно чистої конкурентоспроможної продукції з метою насичення нею основних сегментів внутрішнього ринку і збільшення експортного потенціалу України. Будівництво пріоритетів інноваційного розвитку здійснюється шляхом визначення стратегічних напрямів інноваційної діяльності з подальшою розробкою механізмів їх реалізації у вигляді середньостро-

кових пріоритетних напрямів інноваційної діяльності. Перелік таких напрямів найбільш детально викладений у ст. 8 Закону. Він охоплює практично всі галузі економіки і соціальної сфери, починаючи від нових технологій у паливно-енергетичному комплексі, і закінчуючи розвитком інноваційної культури суспільства. Дослідження якісних характеристик пріоритетних напрямів інноваційної діяльності пов'язане з вивченням правових ознак, до числа яких належить і спрямованість на створення високотехнологічної продукції. Виходячи з розділу 2 Загальнодержавної комплексної програми розвитку високих наукоємних технологій, що була затверджена Законом України від 9 квітня 2004 р., високотехнологічна продукція – це продукція, що виготовлена вітчизняними підприємствами з застосуванням наукоємних технологій, і конкурентоспроможна щодо кращих зразків аналогічної продукції іноземного виробництва [4].

Згадане визначення високотехнологічної продукції дає підстави стверджувати, що її виробниками можуть бути лише вітчизняні підприємства. Таке обмеження суб'єктного складу виробників високотехнологічної продукції викликає певні заперечення. Виходячи зі ст. 5 Закону України «Про інноваційну діяльність», до числа суб'єктів інноваційної діяльності можуть бути віднесені всі юридичні особи України, а це означає, що й іноземні підприємства також, чий правовий статус визначений у ст. 117 ГК України. Іноземним підприємством є унітарне або корпоративне підприємство, яке створене за законодавством України, і яке діє виключно на основі власності іноземців або іноземних юридичних осіб, або діюче підприємство, яке повністю було придбане у власність цих осіб [5]. До числа виробників високотехнологічної продукції можуть бути віднесені й інші суб'єкти інноваційної діяльності, які не мають статусу юридичної особи, а отже, вітчизняного підприємства. Наприклад, промислово-фінансові групи, які відповідно до ст. 125 ГК України не є юридичними особами, але мають статус їх об'єднання. Чимало питань викликають й інші ознаки високотехнологічної продукції, зокрема, її виготовлення із застосуванням наукоємних технологій і конкурентоспроможність їх щодо кращих зразків аналогічної продукції іноземного виробництва. Наукоємними технологіями, виходячи з розділу 2 Загальнодержавної комплексної програми розвитку високих наукоємних технологій, є технології, які створюються на основі результатів наукових досліджень і науково-технічних розробок, а також сприяють упровадженню високотехнологічного виробництва на підприємствах базових галузей промисловості. Примітно, що законодавець пов'язує поняття наукоємних технологій із упровадженням їх не до всіх галузей економіки, а лише до базових галузей промисловості. У цьому зв'язку виникає питання про правомірність включення до Загальнодержавної програми розвитку високих наукоємних технологій такого напрямку, як, наприклад, створення сучасних транспортних систем, які неможливо віднести до будь-якої галузі промисловості. Аналогічні напрями містяться і в Законі України «Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні». До числа інноваційних пріоритетів відносять і нові технології в аграрному секторі

економіки, які далеко не завжди належать до будь-якої галузі промисловості.

Вихід з ситуації ми бачимо у розширенні об'єктного складу наукоємних технологій, до якого мають бути приєднані всі базові галузі економіки. Визначення факторів конкурентоспроможності високотехнологічної продукції з її аналогами іноземного походження має бути тісно «прив'язане» до якісно-цінових характеристик такої продукції. Разом з тим слід констатувати, що конкурентоспроможність і наукоємність продукції не є достатнім критерієм для визнання її високотехнологічною. Один з можливих варіантів розширення ознак високотехнологічної продукції міститься в її правовій «прив'язці» до існуючих технологічних укладів, перелік яких законодавчо не затверджений. Не рятує становище і запозичення економічних підходів до визначення переліку 138 інноваційних укладів, робота в яких приводить до створення високих технологій. Сутність проблеми полягає не тільки у складності визначення точної кількості галузей економіки і соціальної сфери, що претендують на отримання статусу високотехнологічних, а й у самій специфіці об'єктів інноваційної діяльності. Адже складно оспорити той факт, що будь-яка локальна інновація навіть у такій, здавалося б, високотехнологічній галузі, як мікроелектроніка (на-приклад, несуттєве збільшення розміру екрана мобільного телефону, що належить до п'ятого технологічного рівня), має набагато меншу ступінь інновативності, ніж створення принципово нової виробничої лінії на машинобудівному заводі, який належить до третього технологічного укладу. У цьому зв'язку напрашується висновок, що рівень технологічності інноваційних продуктів має залежати не тільки від його належності до тієї чи іншої галузі економіки, а й від ступеня наукоємності таких продуктів. Безсумнівно, що є й інші фактори, які ідентифікують продукцію як високотехнологічну. До їх числа належать і функціональні ознаки такої продукції, а саме, вплив на структуру і якість виробництва, задоволення значної кількості споживачів, а найголовніше – отримання принципово нових функцій будь-яких об'єктів. Відмінною рисою високих технологій є й те, що вони створюються лише в тих галузях науки, які забезпечують глобальний інноваційний «прорив», що дає змогу перейти від індустріального до постіндустріального суспільства. Отже, при визначенні правових форм об'єктів високотехнологічної продукції як сукупності ознак, що характеризують не лише кількісні, а й якісні характеристики пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, слід орієнтуватися на належність тієї чи іншої продукції до відповідної галузі наукових знань, які віднесені до найвищих технологічних укладів (наприклад, мікроелектроніка, нанотехнології, біотехнології), а також на ступінь «революційності» такої продукції.

Дослідження правових ознак визначення інноваційної діяльності з урахуванням специфіки її об'єктів дає можливість виокремити два основних види такої діяльності, а саме:

1. Науково-виробнича діяльність – діяльність з реалізації інноваційних проектів, що спрямовані на створення інноваційних продуктів, виробництво яких здійснюється вперше в межах

усього світового співтовариства. Обов'язковою умовою здійснення такої діяльності є проведення наукових досліджень у процесі створення кінцевого продукту.

2. Інноваційно-інвестиційна діяльність – це діяльність з реалізації інноваційних проектів, що спрямовані на створення інноваційних продуктів, виробництво яких здійснюється вперше в межах України. Створення кінцевого продукту в процесі такої діяльності здійснюється без проведення відповідних наукових досліджень, оскільки такий продукт вже був застосований раніше в межах інших країн. У цьому зв'язку інноваційно-інвестиційна діяльність знаходить найбільш яскравий прояв у процесі міжнародного трансферу технологій. Відмінною рисою такої діяльності є й те, що вона має переважно інвестиційний характер. Інвестиціями в цьому випадку насамперед виступають нові технології, які пройшли всі стадії їх виробництва і використання в інших країнах. Отже, інноваційно-інвестиційна діяльність не по-ріджує нових знань у будь-якій галузі науки.

Імплементация названих видів інноваційної діяльності в чинне законодавство дасть можливість не тільки найбільш точно визначити її суб'єктний склад, а й диференціювати правові форми державної підтримки суб'єктів науково-виробничої та інноваційно-інвестиційної діяльності.

Викликає певні зауваження і така обов'язкова ознака інноваційної діяльності, як її комерційна спрямованість. Законодавець визначає кінцевим результатом інноваційної діяльності появу на ринку нових конкурентоспроможних товарів і послуг, а цілі такої діяльності такі самі, як і в комерціалізації. Однак це зовсім не означає, що інноваційна діяльність є комерційною. Чинне законодавство конкретного визначення комерційної діяльності не містить. Разом з тим її основні ознаки знаходять своє відображення в ст. 3 ГК України. Виходячи з ч. 2 ст. 3 ГК, основним критерієм поділу господарської діяльності на комерційну і некомерційну є ціль отримання прибутку, яка в другому випадку є відсутньою. Таким чином, поняття комерційної діяльності ідентичне поняттю підприємництва. У всякому випадку, такий висновок слідує з назви глави 4 ГК. Законодавець при визначенні поняття інноваційної діяльності використовує термін комерціалізація результатів наукових досліджень, яка зумовлює появу на ринку нових товарів і послуг. Гадаємо, що в даному випадку мається на увазі один з можливих етапів інноваційного процесу, які найчастіше зустрічаються в господарській діяльності – продаж виробленої інноваційної продукції. Між тим інноваційне підприємництво (інноваційна комерція) далеко не завжди супроводжується виходом на ринок нової продукції. У господарській практиці зустрічається чимало прикладів, коли основною ціллю реалізації інноваційного проекту є модернізація основних фондів підприємства з подальшим зниженням рівня витрат виробництва. Нової продукції у даному випадку на ринку не з'явиться. Отже, і мета комерціалізації результатів наукових досліджень відсутня. Інноваційна діяльність далеко не завжди містить у собі всі ознаки підприємництва, зокрема, мету отримання прибутку в результаті реалізації інноваційного проекту. До числа

суб'єктів інноваційної діяльності можна віднести державні і комунальні некомерційні підприємства, які не мають статусу підприємницьких структур. Однак це не позбавляє їх можливості здійснювати реалізацію інноваційних проектів без мети отримання прибутку (наприклад, діяльність некомерційних підприємств ЖКГ).

Отже, з урахуванням усього вищезгаданого, можна виокремити основні (імперативні) і додаткові (субсидіарні) правові ознаки інновацій. До числа основних ознак належать:

1. Наукоємність – створення інновацій як результат успішних наукових досліджень і розробок.

2. Новизна – створення інновацій має здійснюватися в Україні вперше.

3. Прогресивність – поява інновацій сприяє нарощуванню вітчизняного науково технічного і виробничого потенціалу, а також вирішенню економічних, соціальних, екологічних та інших проблем державного масштабу.

4. Формальна визначеність об'єктів – коло об'єктів інновацій є суворо обмеженим. До нього мають входити лише об'єкти інтелектуальної власності, причому далеко не всі, а лише ті, створення яких пов'язане з проведенням наукових досліджень (зокрема, винаходи, корисні моделі, промислові зразки, топографії інтегральних мікросхем, сорти рослин, рідкісні породи тварин і комп'ютерні програми). Примітно, що створення навіть цього кола об'єктів далеко не завжди супроводжується проведенням різного роду наукових досліджень (наприклад, написання комп'ютерних програм або отримання нової форми будь-якого виробу у вигляді промислового зразка і т. п.).

5. Ефективність – об'єкт стає інновацією лише в тому випадку, коли він є сприйнятий ринком або реалізований у межах підприємства, що приводить до досягнення економічного, екологічного або соціального ефекту.

Як додаткові (субсидіарні) правові ознаки інновації можуть виступати:

1. Конкурентоспроможність – наявність в інноваційного товару або послуги якісних або вартісних переваг, що порівнюються з аналогічним товаром або послугою, які представлені на ринку. Конкурентоспроможність є обов'язковою ознакою інновацій лише в тому випадку, коли вони зорієнтовані на входження до ринку, в якому присутні їх аналоги.

2. Диверсифікованість – можливість одночасного використання інновацій у різних напрямках господарської діяльності підприємства або в інших сферах життєдіяльності людини (споживчої, наукової, освітньої, медичної и т. п.). Такі інновації мають крупно масштабний, багатofункціональний характер. До їх числа можна віднести, наприклад, чергові моделі комп'ютерів, які можуть використовуватись як у виробничій, так і в будь-якій іншій соціально-економічній сфері [6].

Безумовно, наведені правові ознаки інновацій аж ніяк не є канонічними. Подальший розвиток понятійного апарата інноваційного законодавства дасть можливість найбільш точно й логічно ідентифікувати об'єкти, що претендують на отримання статусу інновацій.

Висновок. Як підсумком даної статті можна сказати те, що на теперішній час низка норм базових Законів не діє в Україні, через відсутність підзаконних актів. Для утворення дієвого механізму інноваційної діяльності держави потрібно

створити та прийняти необхідний пакет документів, що забезпечив би функціонування інноваційної діяльності. Усе це потребує подальшої законодавчої роботи з удосконаленням правового забезпечення інноваційної діяльності України.

Список літератури:

1. Андрощук Г. Фінансування інновацій і роль венчурного капіталу: бізнес-ангели // Інтелектуальна власність. – 2003. – № 9. – С. 25-29.
2. Про інноваційну діяльність: Закон України від 4 липня 2002 р. № 40-IV // ВВР України. – 2002. – № 36. – Ст. 266.
3. Про пріоритетні напрями інноваційної діяльності в Україні: Закон України від від 08.09.2011 № 3715-VI // ВВР України. – 2012. – № 19-20. – Ст. 166.
4. Господарський кодекс України від 16 січня 2003 р. № 436-IV // ВВР України. – 2003. – № 18-22. – Ст. 144.
5. Про Загальнодержавну комплексну програму розвитку високих наукоємних технологій: Закон України від 9 квітня 2004 р. № 1676-IV // ВВР України. – 2004. – № 32. – Ст. 384.
6. Сімсон О.Е. Інноваційне і креативне право: право знань і творчості: Монографія. – К.: Ін Юре, 2006. – 264 с.
7. Новые технологии и изделия коллективных членов Донецкого регионального отделения Академии технологических наук Украины // Новые технологии – путь в будущее: Сб. науч. трудов. и разработок / Ин-т экон.-правовых исслед. НАН Украины. – Донецк: Юго-Восток, ЛТД, 2003. – Вып. 2. – С. 207.
8. Амоша О.І. Інноваційний шлях розвитку України: проблеми та рішення / О.І. Амоша // Економіст. – 2008. – № 6. – С. 28-34.
9. Федулова Л.І. Інноваційний розвиток промисловості України: тенденції та закономірності / Л.І. Федулова // Актуальні проблеми економіки. – 2007. – № 3. – С. 82-97.
10. Наукова та інноваційна діяльність в Україні [Електронний ресурс]. – Доступний з <http://www.ukrstat.gov.ua>.
11. Скрипник А.В. Інноваційні перспективи України / А.В. Скрипник // Фінанси України. – 2008. – № 5. – С. 103-114.
12. Швидка Т.І. Зміст та рівні конкурентоспроможності національної економіки: господарсько-правовий аспект. Вісник Національного університету Юридична академія України імені Ярослава Мудрого. Сер.: Економічна теорія та право. – № 1. – 2014. – С. 232-242.

Мець С.В.

Інститут підготовки кадрів для органів юстиції України
Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

ПРИЗНАКИ ИННОВАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ КАК ОБЪЕКТА ГОСУДАРСТВЕННО-ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ

Аннотация

Инновационная деятельность является специфической составляющей механизма социально-экономического развития жизни общества, стимулирует повышение эффективности системы хозяйствования отдельных субъектов и экономики страны в целом. В данной статье рассматривается проблематика особенностей инновационной деятельности как объекта государственно-правового регулирования. Выделены основные признаки и направления инновационной деятельности. Приводится определение инновационной деятельности из разных нормативно-правовых актов. В конце работы подаются дополнительные правовые признаки инновации, и сформулированы собственный вывод.

Ключевые слова: инновация, инновационная деятельность, инновационная политика, хозяйственные отношения, рыночная экономика, конкуренция.

Mets S.V.

Personnel Training Institute for the Bodies of Justice of Ukraine
Yaroslav Mudryi National Law University

THE SIGN OF INNOVATION ACTIVITIES AS AN OBJECT OF STATE LEGAL REGULATION

Summary

Innovation activity is a specific component in society's mechanism of social and economic development, that stimulates an increasing of effectivity in management system for individuals and the economy of the whole state. In the article problem of the innovation activities is being considered as an object of state's legal regulation. Main signs and directions of innovation activities are being emphasized. The definition of innovation activity from various regulations is being given. In conclusion additional legal features of innovation are presented, and the personal conclusion is formulated.

Keywords: innovation, innovation activity, innovation policy, economic relations, market economy, contention.